

ובחייבי לאוין הללו, מצינו שעל אשה אחת, שהיא פסולה מחמת שני שמות חלוקים, כגון שהיא גם **אלמנה** מאיש אחד, וגם **גרופה** מאיש אחר — **חייבין עליה**, אם בא עליה כהן גדול, שתי מלקויות, **משום שני שמות** [אלמנה וגרופה].

שכך אמר הכתוב בכהן גדול [ויקרא כא יד]:
 "אלמנה וגרופה וחללה זונה — את אלה לא יקח!"

ואזהרת "לא יקח" נסובה הן על אלמנה, והן על גרופה, כאילו נאמרו שתי אזהרות חלוקות, המחייבות מלקות, כל אחת בפני עצמה.

אך כהן הבא על אשה שהיא גם **גרופה** וגם **חלוצה** [מהיבם] — **אינו חייב עליה** מלקות **אלא משום** אזהרה **אחת בלבד**, על עבירת גרופה לכהן, ולא על חלוצה, לפי שאיסור חלוצה לכהן אינו אלא איסור דרבנן הנלמד, כאסמכתא, מריבוי הכתוב בגרופה, ולכן לגבי חיוב המלקות נחשבת החלוצה כגרופה.⁽²⁾

ג. לאוין הנוגעים לאיסורי אכילה, ולענין קדשים.

הטמא שאכל את בשר הקדש [קרבן].

וכן אדם **הבא אל המקדש** כשהוא **טמא**.

ויש חידוש בדבר, שעל אף שעונשם הוא כרת, ואין מענישים אדם בשני עונשים על מעשה אחד, בכל זאת לוקים הם על עבירת הלאו, כיון שיש להם אפשרות לחזור בתשובה ולהפטר מעונש הכרת. ואלו הם:

הבא על אחותו, והבא **על אחות אביו**, והבא **על אחות אמו**, והבא **על אחות אשתו**, והבא **על אשת אחיו**, והבא **על אשת אחי אביו**, והבא **על הנדה**.

ב. חייבי לאוין שהם פסולי קהל או פסולי כהונה.

והחידוש בהם הוא, שלפעמים לוקים שתי מלקויות על מעשה אחד באשה אחת.

ואלו הם, לפי סדר חומרת פסולם:

אלמנה — האסורה רק **לכהן גדול**.

גרופה וחלוצה — האסורות אפילו **לכהן הדיוט**.

ממזרת, ו**נתניה** [מהגבעונים, שהתגיירו בערמה בימי יהושע, ואסורין בלאו של "לא תתחתן בם"], כדין שבעת האומות בארץ ישראל] — האסורות אפילו **לישראל**.

וכמו כן אשה שהיא **בת ישראל** — אסור לה להנשא **לנתין ולממזר**.

איסור דרבנן, הנלמד מריבוי הכתוב: שנאמר בכהן הדיוט "ואשה גרופה מאישה לא יקחו", ודרשו חכמים מתוספת האות "וי"ו" במילה "ואשה" לאסור גם חלוצה לכהן. אך הלימוד הזה הוא רק בגדר של "אסמכתא" מהפסוק, לאיסור דרבנן בלבד [קידושין עח א].

הרבה חייבי לאוין שלוקים, אך לא נמנו כאן מחמת פשיטותם.

והרמב"ם [בפרק י"ט מהלכות סנהדרין] מנה מאתיים ושבע לאוין שלוקין עליהם, ומהם כ"א לאוין של חייבי כריתות.

2. איסור חלוצה לכהן אינו מן התורה, אלא הוא